

Retorn

No et puc lloar, planer, en poques lletres,
fremit d'enyors, d'amor i de la parla.
Volies que et parlés de tendres gestes
i que els antics herois fossin els pares.

Quan veig la nuesa del vaguejar teu
neguitós del pas per les parets llises,
m'esgarrifa el negligir del poble meu
d'ajornar, vells, els somnis dels artistes.

No demanaves res. Sols oferies.
T'has allunyat amb el desig a dins
quedant-se pel camí la pols del somni,
queixant-te, als vuitanta anys, que és breu la vida.

Els que retem records a la bellesa
fem arrelar els pinars a la sequera.
Només puc dir-te: Adéu! amb mitja boca;
però en vénen molts més al meu darrera.

No ets mort encara Pepet entre nosaltres.
Ets un fill més perpetuat al poble,
ets un roquer gojós dels teus orígens:
un om plantat a dins la closa nostra.

*En recordança a l'amic
Senyor Josep Gispert i Massó.*

Marrar

Lutècia t'acollí
dins la vintena magre.
Fidel al dret d'asil
la vida li has donada;
però la mort la vols
per retornar-ne a casa
a sojornar al clos
junt al pare i la mare.
La teva llarga nit
prop l'abrigall humit
vols compartir-la ara
després d'un viure absent,
en un silenci etern
i d'ossos l'abraçada.

Josep CROS i CABRÉ

*Crequeu que se perfectament que no soe
mes qu'un modest artista comparat amb
els antepassats que sempre tinc presents
i que mai oblidó. Es fer aquestes rathons
que no tinc cap pretenció dones mai he
estat satisfet del que faig.*

Manuscrit de Josep Gispert